

מתוך ע"כ

כחל ברוך מריק קולטמן בן פלג אור מאור
אור לבדיה חמד מדינה נעה אריאל חן רז

מההורים באהבה

צעירים יקרים שלנו,
אתם כבר לא ילדים.
אנחנו צריכים לשנות מושגים.
בשבילנו אתם גוזלים לפני מעוף בכורה,
לאחרים מאגר אנושי לעתיד החברה.
עברתם בתקופה האחרונה שיעור בדמוקרטיה ודרכי מחאה.
למדתם שזה בסדר להביע דעה
אך החשוב הוא "האיך" והכלים בהם בוחרים,
מתוך הארגז שבנינו בשבילכם במשך השנים.

אנו רוצים להקדיש לכל אחד ואחת מכם
מילים מ"השיר בעיפרון" של להקת בית הבובות:

"...תנצל עד תום כל עוד אתה תמים
תלמד לוותר ואל תוותר על החיים.

כי בחיים הכול עובר
מטעויות למד והשתפר,
מה שקולך הפנימי אומר, זו האמת שלך
לא, לסלוח זו לא חולשה
נצור אהבה בדרכך
ודע, את כל הסובב אותך.

אל תלך בדרכו של אחר
ואל תיכנע לחולשות שבגוף
שא בעול בכתפיים איתנות
ותאמין ותאמין, רק תאמין..."

אנו מאחלים: שתאמינו, שתוכיחו לכולם שאתם בני אדם.
שתגשימו את חלומותיכם מתוך כבוד ואהבה לזולת.
שתלכו בשלום ותחזרו בשלום
ואנחנו נמשיך למלא את תפקידנו כהורים
וכל שתבקשו לו יהי...

אוהבים מאוד
ההורים.

דבר הכיתה

לפני כמה ימים שאלתי את אודי: "זהו כבר נפרדים?"
והוא ענה לי: "לא נפרדים, פשוט לא מתראים הרבה"

לכן היום זה לא ערב פרידה מאיתנו, אלא ערב שמציין את העובדה שניפגש פחות.
רגע לפני שבאמת כל אחד מאיתנו יצא לדרכו, מי לצבא ומי לשנת שירות ובאמת ניפגש מעט, אנחנו רוצים להגיד לכם תודה. לאודי ואוסי תודה שהייתם כאן בשבילנו, אתם מכירים אותנו לטוב ולרע ולזכותכם ייאמר שתמיד קיבלתם אותנו באהבה, רק רצינו שתדעו, גם אנחנו אוהבים אתכם.
ולילדי השכונה למרות שנתראה פחות, כשסוף סוף ניפגש זה יהיה מרגש, ונחליף חוויות. ובאמת נתגעגע אליכם, כי אין לכם מושג כמה כיף היה. חלק מאיתנו יתגעגעו לישיבה המשותפת על המרפסת בלילה וחלק יזכרו שכל מה שהם רצו זה רק קצת שקט. בכל מקרה האווירה בשכונה היא אווירה מיוחדת, משפחתית וזה יחסר לנו מאוד.
אנחנו רוצים גם להודות למערכת החינוך שהיינו חלק ממנה מבית התינוקות ועד היום.
ותודה ענקית גם להורים שהביאונו עד הלום.

אוהבים אנחנו

בן, חמד, כרמל, מור, מורל, מריק, נעה, רון.

דבר השכונה

רון, נועה, מורל וחמד

כרמל, בר, בן ומריק:

אתם עומדים היום בפני צומת דרכים אולי החשובה בחייכם. סיימתם שנים-עשרה שנות לימוד, סיימתם את המסגרת המוכרת לכם ביותר שאליה הרגילו אתכם כבר מגיל שש.

לנו ניתנה זכות גדולה להכיר אתכם, לחלוק לצדכם מגורים, לחלוק עימכם ערבי שכונה רבים, שיחות אל תוך הלילה, פעילויות וצחוקים אינסופיים.

אתם כיתה דומיננטית ביותר. לא קיים מצב שלא ירגישו כל אחד ואחד מכם כשאתם בסביבה.

אתם כולכם מנהיגים, כולכם מוכשרים, כולכם תרמתם להווי החברתי שלנו בדרך זו או אחרת.

אנחנו מאחלים לכם ביום חג זה שכשתצאו לדרך החדשה, ולא משנה לאן, תמיד תשתמשו בחכמה, סבלנות, יושר ואמונה.

תזכרו שלא תמיד הכול מסתדר לפי הרצונות העצמיים ושלפעמים לדברים יש נטייה להשתבש.

תסתגלו במהרה למסגרות אליהן אתם פונים, תגלו אחריות והבנה ותייצגו אותנו בכבוד בחוץ.

אנחנו כאן מחכים לכם על הספות בשכונה, שכמובן יהיו ממש אבל ממש ריקות בלעדיכם, תיזכרו בנו לפעמים, תבואו להגיד שלום ואנחנו מבטיחים לעשות לכם קפה.

תשמרו על עצמכם כי קר, ממש קר שם בחוץ... החיים הם לא קיבוץ.

אוהבים וכבר מתגעגעים בני ובנות השכונה 2010-2011

דבר המדריכים

הנה, שוב כמו בכל שנה, עוד כיתה סיימה תקופה. סיימה בית ספר, בגרויות, סיימה להיות "שייכת" לחברת הילדים ועוברת לדור צעיר, לצבא ושנת שירות.

סיומן של תקופות משמעותיות במהלך החיים גורמות, הרבה פעמים, להסתכל אחורה להיזכר בכל אותן חוויות, למידות, אהבות, קשיים ומשברים. להיזכר בחברים, מבוגרים ומשפחה שליוו אתכם תקופה לא קצרה.

אנחנו, מצדנו, כמדריכים יכולים לומר, בפרספקטיבה די ארוכה של עבודה איתכם, שהייתה לנו הזכות לראות את ההשתנות האיטית, מנערים צעירים, תמימים, רועשים, שזקוקים לליווי הדוק ומגונן. לנערים עצמאיים קצת יותר, מאוזנים, יפים יותר ורועשים קצת פחות שמשולבים בחיי החברה, יוזמים ונלחמים על זכויותיכם. אתם כיתה מיוחדת במינה וברוכה בכישרונות, שלשמחתנו, במרביתם יצא לנו להיתקל: רקדנים, כותבים, ספורטאים, רוכבים, תסריטאים ושחקנים, עם הרבה הומור, בעלי יוזמה ויכולת לסחוף אחריהם ונורא נורא עסוקים.

אתם עומדים כעת בפני סיומה של דרך ותחילתה של דרך חדשה. דרך שאולי מלווה גם בחשש, אך זוהי דרכה של למידה. אנחנו מאמינים כי יש לכם את הכלים להמשיך הלאה במסע המופלא של החיים. אז יאללה - צאו, חקרו, מצאו פרשו כנפיים ועשו לכם חיים משמעותיים ונפלאים כי לאלה אתם ממש ראויים.

אוהבים, שמרו על עצמכם, וכמובן תהיו בקשר

אסנת ואודי

מספר דברים שלא ידעתם על:

נועה (אריאל) אריאל:

- ✓ היא מדברת בטלפון 27 שעות ביממה.
- ✓ היחידה זכיתה שעשתה רישיון על משאית.
- ✓ בכל פינה בארץ היא מכירה מישהו.

דר (ברקוב, ברוק, ברבור, סיני) מאור:

- ✓ עזב אותנו בגיל צעיר לטובת עתידו ככדורסלן מזהיר.
- ✓ מאז ומתמיד קראו לו סיני ... חחח ... הוא בכלל לא סיני
- ✓ הוא גזה נורא!
- ✓ יורש פאז ה'אנופס'.

רון (רון, מקרון) רז:

- ✓ אהבת לרקוב ומרבה לשכוח
- ✓ מבל שמחפה על זה עם מוח.
- ✓ שרה נפלא, ככה היא חושבת
- ✓ אך במציאות את שמיעתנו מחרזת.
- ✓ ילדה מנחקקת שמחה מהחיים
- ✓ פניקס יפות כאלה לא רואים.
- ✓ היחידה מהננות שעזרה טסט ראשון.

מריק (מאריק) קולטמן:

- ✓ המוצנח של הכיתה.
- ✓ יפה הפלורית והתואר.
- ✓ הוא רוסי לאלצה!!!
- ✓ מנהיג מחתרת בית-ספרית.

מורל (נזוּל) צפדיה:

- ✓ היא ג'ינג'ית וכן טבעית!
- ✓ אהבת שקט ... והרבה!
- ✓ ציירת דגולה.
- ✓ כבר שנתיים עם נואה, שיאול! איזה שווה!

כרמל (פזוי, כרמלון) דורון:

- ✓ סדרן החנייה בשכונה.
- ✓ מקורף למערכת.
- ✓ חברתו הותקפה על ידי שמשייה בדריכתנו.

חמד (מחמד, חמדוליבון, חמדוליבוליו) מדינה:

- ✓ עזרה סטט ראשון... אחרי השישי!
- ✓ חמד נשמה היא = חמדבה.
- ✓ היא בלונדינית טבעית ... מהסאן אין.
- ✓ היא דובמה.

בן (בנ'מין ווייליאם) פלג:

- ✓ זמר המקלחות השכונתי.
- ✓ הוא כל כך דומה לרן שאפילו מרג'י לא מבדילה בניהם.
- ✓ אף אחד לא יודע מה הוא יותר: מתופף או מעופף.
- ✓ הראשון מזה שנים רבות בקיבוץ שמשיק ללמוד י"ג י"ד.

"אנשים טובים באמצע הדרך
אנשים טובים מאוד,
אנשים טובים יודעים את הדרך
ואיתם אפשר לצעוד".
(נעמי שמר)

אוצה

לכל האנשים הנפלאים ממערכת החינוך
שצעדו עם ילדינו לכל אורך הדרך מבית התינוקות ועד היום.
תודות מיוחדות לאודי ואסנת המדריכים, הרואים בעבודתם
שליחות חשובה ועושים למען הילדים במסירות ואהבה.

מאיתנו
בהערכה רבה
הורי בני מחזור ע"ד

מזל טוב
לסיון ולחן שביט
לחגית ולמאירק'ה דור
לזוהר רז
לפנינה שביט
להללצת הבן-הנכד-הנין
עפר
צ'רר איחולאים וארכות
לכל המשפחות

מזל טוב
לדלונה וצ'אי שגיא
להללצת הנכדה
יעל
בת לליעד ולאלניאר
כן ירבו שמחות
לכל המשפחות

משלחן המזכיר

התכנית לבנייה בשכונה המערבית מתחילה לקרום עור וגידים. מספר תוכניות אפשריות למבנה הכללי של השכונה נמצאות על שולחן הדיונים של מינהלת השיכון והתכנון. לוח הזמנים הכללי מדבר על תחילת עבודות באתר בסוף שנה זו!! אולם, כידוע לכולם בשטח המיועד לשכונה קיימים היום הרבה מבנים ויש בו שימושים שונים. פינוי השטח מכל מבנה ושימוש הוא תנאי להתחלת עבודות התשתית. ולכן אם רוצים להתחיל לעבוד בסוף שנה זו יש להתחיל בפינוי בשבועות הקרובים. מדובר בארבעה לולים ישנים שבהם נמצאים מחסני חברים, משרדים שונים, מחסני חומרי בנייה, מחסני גרוטאות, והרבה שימושים שונים ומשונים. בסוף הפינוי ייהרסו הלולים והמבנים האחרים הקיימים בשטח. תאריך יעד לסוף הפינוי נקבע לסוף ספטמבר תחילת אוקטובר. בימים הקרובים יישלח לכל חבר וחברה שיש להם חפצים המאוחסנים באזור מכתב המבקש מהם לבוא ולפנותם. אולם חברים מתבקשים לא לחכות למכתב ולהתחיל בפינוי כבר ביוזמתם. זוהי הזדמנות טובה לעשות סדר ולהיפטר מכל מיני פריטים וציוד שהוכנס למחסן רק כי "חבל" לזרוק אותו. אפשר בהזדמנות זו לעשות מצווה ולתרום את הפריטים למוסדות שונים או לנזקקים.

חיוב שימוש בטלפונים סלולאריים - עד עתה חברים אשר השימוש בטלפונים שלהם שולם על ידי הקיבוץ חויבו פעם בחצי שנה אם חרגו מההקצבה. החל מחודש זה (יולי) יהיה החיוב פעם בחודש. ובכלל, רצוי לדבר מה שפחות בטלפון הסלולארי, גם מטעמי עלות וגם מטעמי בריאות.

אני רוצה להתייחס כאן בכמה מיילים להצבעה לצירוף חברים למועצה שהייתה ביום שישי האחרון בקלפי. היו 12 מועמדים שמהם נבחרו רק ארבעה. המהלך כולו התחיל על ידי הנהלת האסיפה. לאחר מספר ישיבות מועצה שבהן מספר החברים שהגיע לדיונים היה דל, חשבנו שהגיעה העת לצרף חברים נוספים למועצה. בו-זמנית תכננו להתחיל בדיונים על הדיור כאשר הנהלת האסיפה קבעה שהדיונים יהיו במועצה. מיד לאחר פרסום הדברים הגיעו מספר רב של בקשות חברים להצטרף למועצה. לא יכולנו שלא להרגיש שהצטרפות זו היא בשל הדיון על הדיור. בנקודה זו הבנו בהנהלת האסיפה שעשינו טעות כאשר קבענו את תהליך צירוף החברים למועצה לאותו מועד בו התחילו הדיונים על הדיור ולכן, החלטנו להעביר את הדיונים על הדיור מהמועצה לאסיפה. אני מבין שהציבור גם

הוא היה ער לאופי הבעייתי של ההצטרפות והצביע בקלפי בהתאם. אולם לדעתי מרגע שהדיונים הועברו לאסיפה (ועובדה זו פורסמה בציבור) תוקנה הבעיה, ולכן ניתן וצריך היה לאפשר לחברים שרצו בכך להצטרף למועצה. יש לאפשר למספר רב של חברים להצטרף לעשייה הציבורית ולרכוש ניסיון. בעיקר חברים צעירים האמורים לשאת בנטל ניהול הקיבוץ בשנים הבאות. לדעתי פספסנו משהו חשוב בהצבעה האחרונה. אני מקווה שנוכל לתקן בפעם הבאה.

12/11/18

צ'אי

סיכום שנת בר-מצווה

ללא רעש וצלצולים, בלי תפאורה "ביג טיים", ובלי לצאת מתוך צדפה, סיכמנו שנה של משימות ואתגרים לבני המצווה. ולפני שתכעסו ותשאלו מדוע לא ידעתם? ואיך וכיצד זה לא הוזמנתם? אספר בקצרה על שנה מדהימה, לכיתה מיוחדת ואף מקסימה. הכול התחיל לפני שלוש-עשרה שנים, שאת המילה "דמוגראפיי" בקיבוץ לא מכירים. אצלנו במשפחה חגיגה, נולדה לנו ילדה (קסם) מקסימה, מרוב התרגשות לא בדקנו שסביבנו, מאחורינו ומצדדינו שום בטן לא צצה. וכך גדלה לה לתפארת הקיבוץ והמשק ילדה לבדה בשנתון, דבר כזה לא נמצא אפילו בבדיקה בארכיון. שנה ועוד שנה... ולכתה א' היא עלתה, ומעולם לא הייתה בודדה, כי במערכת החינוך בעין חרוד, מתחנכים ילדי חוץ וזה דבר נפלא ונחוץ. בכל שנה כשדיברו על אירועי בר-המצווה, ארוחות בדשא חדר אוכל, הסעדה ותורנים, חייכנו וידענו שאצלנו ישתנו העניינים. בכל פעם שקיבלנו תורנות לארגון, הגשה או חיסול, ידענו שאצלנו יבוא סוף למבול. והנה הגיע השנה, וכולנו בהתרגשות גדולה. כיתה - יש! ילדים מקסימים, מכל קצוות הארץ אלינו מגיעים. אורן מחיפה, אלה מרמת צבי, ירדן מגן נר, וגל ומיקה שהן בכלל משלנו משכבר הימים. מדריכים - יש! המדריכים הקבועים והמוכרים שאת המשימה על כתפיהם עומסים. הורים - יש! מה לעשות לכל ילד יש הורים, לעולם הוא לא מגיע לבד, והם נרתמים ונותנים יד. וביום שישי בצנעה, בבריכה, סיימנו שנה נעימה ומופלאה. קבלת שבת חגגנו, ולמצדה טיפסנו, הילדים תרמו מזמנם לכלבים, וערכו הכרות בבית גיאן עם הדרוזים, ליום רובינזון יצאו בפחד נורא, ולסיום הכינו הצגה. תודה גדולה לכל מי שהיה שותף עד כה, גננות, מטפלות, מדריכים, לדוד בהיר שתמך לאורך הדרך, לחברת הילדים. ולאסנת ואודי במיוחד שהיו בכל שלב.

תודה תודה
יצחק ורוני צור

הזריכה !!! הזריכה !!!

לכל הנהנים מהבריכה שלום !

ברצוננו לשתף אתכם בתופעות המתרחשות לעתים תכופות בשטח הבריכה :

שעות הפתיחה והסגירה - אנחנו (המצילים) מקפידים לפתוח את הבריכה בבוקר בדיוק בזמן (5:30 או 6:00) וממלאים את תפקידנו במסירות רבה. לכן, היינו מצפים שגם שעת הסגירה תתבצע בדיוק בזמן בלי עיכובים. אולם ישנם אנשים ש"מופתעים" כל יום מחדש ולא יודעים את שעת הסגירה. אז הנה כדי שלא יהיו בלבולים והפתעות. לידיעתכם: שעת הסגירה ביום חול היא 21:30 (לפי העדכון האחרון), זה אומר שהשערים נסגרים בשעה הזו - אין מקום אם כך להתחיל ארוחת ערב או שחייה לילית ב-21:20. בימי שישי הבריכה נסגרת בשעה 19:00 ובשבת בשעה 20:00.

שמירה על ניקיון הבריכה - ניקיון הבריכה הוא דבר שחשוב לנו ואנו מאמינים שגם לכם לא פחות. עם זאת כל בוקר וכל ערב אנחנו עושים סריקות על הדשאים ומוצאים שם מכל הבא ליד (בדלי סיגריות **בכמויות**, שאריות אבטיחים על הדשא ועל השולחנות, חטיפים וכוסות פלסטיק), אנו מבקשים, שכל אחד ינקה סביבו לפני יציאתו את שטח הבריכה, יאסוף את הכסאות לערימה וכך נשמור על בריכה נקייה נעימה ומסודרת יותר.

שירותים ומקלחות - מקום מאוד חשוב ומשמעותי לכולנו הוא איזור השירותים. אנו מנקים את השירותים כל בוקר ומוצאים "הפתעות" שונות ומשונות על הרצפה, האסלה והאריחים. אנו מבקשים מציבור ההורים שלהם ילדים קטנים - אנא לוו את ילדכם לשירותים, עזרו להם, חכו להם שיסיימו ובדקו שלא השאירו לנו את ההפתעות לבוקר.

אירועים פרטיים - דבר אחרון חביב הוא האירועים הפרטיים בבריכה. להזמנת הבריכה - יש ליצור קשר עם שרון או המצילים. התשלום הוא **פך אירוע** - 50 שקל לשעה. כמו כן המשפחה מתחייבת להשאיר את מקום האירוע נקי ומסודר ולזרוק את האשפה לפחי-האשפה הציבוריים **מחוץ לבריכה**.

אנחנו כאן בשבילכם - היו גם אתם בשבילנו !

צוות המצילים

בית הספר על כיתותיו עלה !

הדהדה הקריאה, ומאות ילדים, תלמידי בית הספר עמק חרוד הסתדרו על כיתותיהם והתקבצו בתהלוכה חגיגית על הדשא במרכז מגרש האתלטיקה מתחת הבמה המשותפת. הבמה שידעה קריאה חגיגית זו שנים רבות עומדת ממול שוממה ואולי צופה בקנאה מסותרת בטקס המרשים שנערך למרגלותיה. ואנו ההורים והסבאים הצופים בהנאה ובגאווה בילדינו היקרים נזכרים לרגע בהתרגשות, שאחזה בנו אז לשמע ההכרזה הזו.

מתי נשמעה לראשונה הקריאה המיתולוגית הזו ומי השמיע אותה?

יעקב ינאי לא זוכר מי הכריז בטקס הסיום של המחזור שלו. הכיתה של ינאי לא הגיעה עד י"ב. "סיימנו את הלימודים אחרי כיתה י"א כי - כך נאמר אז - לא כדאי לבזבז שנה בחזרה על החומר". גם בחינות סיום אינו זוכר, אך חגגו את חג המחזור.

דודליה אומר שבטקס שלו קראה אותה רות דגן (אז בריגר) המורה לחינוך גופני או כפי שאמרו אז, המורה להתעמלות. היא גם זו שעיצבה את המופע הקבוע של מסיבת הסיום: העמדת "פירמידות" של ילדים ותרגילי התעמלות מרשימים.

"אנחנו", מספר דודלה, "סיימנו ללמוד אחרי כיתה י"א, הייתה מלחמה ואנו גויסנו לחי"ש. בתום המלחמה חזרנו שוב לספסל הלימודים ולמדנו את כיתה י"ב". דודליה כבר לא זוכר את תוכן ההופעה של כיתתו אבל זוכר את הפירמידות של רות.

גדעון ברוידא, בוגר 1947 זוכר את שפרוני, מנהל בית הספר, שַׁיִף כפי שנקרא אז בפי תלמידיו, מכריז בפאתוס את הקריאה המיתולוגית הזכורה לכל בוגריו של בית הספר המשותף. לצלילי השיר, "תורת אמת נתן לעמו אֵל", עלו תלמידי הכיתות מיי"ב ועד אל"ף על הבמה המשותפת והתייצבו לטקס העברת הדגלים, הברכות וחלוקת השי.

סיימנו את בית הספר בשנת 1947, מספר גדעון, היינו מחזור גדול, מלבד ילדי

תל יוסף הצטרפו אלינו החל מכיתה יו"ד גם "נערי הגבעות": ילדי גבעת-חיים, גבעת-השלושה, וגבעת-ברנר וגם רמת-רחל. מספרם המועט של הילדים בקיבוצים ההם לא אפשר קיום בית ספר במקום ולכן נשלחו לעין חרוד. בשלושת הכיתות הגבוהות של בית הספר היה נהוג שבחורף לומדים ימים שלמים ובקיץ עובדים ימים שלמים. בחינות הסיום היו פנימיות, קיבלו תעודה שהוכרה כתעודת גמר של בית ספר חקלאי. לכבוד טקס הסיום רקמו הבנות על צווארון של חולצה רוסית וזו הייתה העדות שכל לובש חולצה כזו הוא בוגר בית הספר שלנו.

בתום הטקס ירדנו בעגלת פלטפורמה - גדעון לא זוכר אם הייתה רתומה לסוסים או לטרקטור - לכרם להמשיך את המסיבה. ירח מלא שימש לתאורה והשמחה הייתה רבה.

בהמשך גויסנו לחי"ש (חיל שדה) והתאמנו על ידי אנשי פלמ"ח בנשק ובזריקת רימון. נכנסנו לענפים אך לא לזמן רב, השתתפנו בקרבות בגלבוע ובזרעין ובתחילת מאי 1948 התגייסנו לגדוד 13 שבו שירתו בחורים רבים מהעמק.

כשנינה (מחזור י"ח) סיימה את את י"ב טרם היו בגרויות אבל חלק מהתלמידים עשו אקסטרניות. עברייה כרמי הכריזה בהתרגשות, רות ניצחה על התהלוכה, ובני המחזור ניגשו - נרגשים מאד לעבור לכל רוחב הבמה - לקבלת השי (ספר) מידיו של שפרוני המנהל.

לאחר הטקס נערך המופע שנקרא "מיליון שני צועד בדרך". הטכסט נכתב על ידי בני הכיתה וההפקה כולה הייתה פרי עבודה עצמית. היה ניסיון לפנות לגדעון שמר, אז בעלה של נעמי שמר שגר בכנרת, אך הוא סירב. המחזה סיפר על העליות השונות שהגיעו אז לארץ והעמדת המופע נעשתה על ידי בני המחזור עצמם.

אראלה ברוידא השתתפה לראשונה בטקס הסיום כמורה. "עליית כל הכיתות לבמה בשירת יתורת אמת' נראתה לי כטקס מקודש. כמורה של כיתה ב' קראתי יחד עם תלמידיי - כולנו נרגשים מאד - את הפסוקים הראשונים של ספר בראשית. בעיניי היה זה טקס משמעותי ומפואר".

אראלה עצמה, בוגרת תיכון א' היוקרתי בתל אביב סיימה את בית הספר באופן צנוע כדרך הימים ההם. "לא נערכה מסיבה. הפעילות בתנועה נחשבה משמעותית יותר מזו של בית הספר", נזכרת אראלה, "את סיום הלימודים חגגו

חודשים אחדים מאוחר יותר בטקס חלוקת תעודות הבגרות. "התלבשנו בבגדי חמודות אבל באנו כבר מעולם אחר. רוב התלמידים הלכו לעתודה אקדמאית ואילו אנו חברי תנועות הנוער הגענו מהקיבוצים שבהם שהינו בהכשרות נח"ל".

ואיך היה באמריקה?

המחזור שלנו כלל 450 תלמידים, מספר משה (ד"ר משה פרנק, מיניסוטה, ארה"ב). בחינות הסיום היו בחינות פנימיות של בית הספר ועל פיהן התקבלו ללימודים אקדמיים.

חודשיים-שלושה לפני הסיום נערכה הצגה שהוכנה על ידי הבוגרים. ההצגה הוכנה על ידי חוג הדרמה של בית הספר אך נטלו בה חלק גם תלמידים רבים נוספים. בהצגה לא השתתפתי, אומר משה, אבל במקלה כן.

שבועיים לפני סיום הלימודים התקיימה מסיבת ריקודים מפוארת (PROM). התלבושת הייתה רשמית וחגיגית: הבנים לבשו טוקסידו והבנות שמלות נשף מהודרות. כל בוגר הגיש פרחים לבת לווייתו.

ביום האחרון של הלימודים נערך טקס חלוקת התעודות. האירוע התקיים במגרש הכדורגל של בית הספר שהכיל למעלה מ-3000 מקומות ישיבה. קיבלנו תעודות והעפנו לאוויר את מגבעות הסטודנטים שלנו (כן, כמו בקולנוע) ואחר כך יצאנו לבלות במסיבה שנמשכה כל הלילה.

לאחרונה קיבלתי הזמנה לפגישת מחזור לציון שישים שנה לסיום הלימודים.

נברך את בוגרי בית הספר שלנו בברכת עלו והצליחו.

הביאה: זיוה אופנהיימר

"מטעמי שבת"

במסגרת "מטעמי שבת" נקיים בשבת 30.7 בשעה 11:00 בחדר-האוכל מפגש מיוחד שיוקדש למלץ. נשמע עליו מתלמידיו ומקורביו, ונקשיב לד"ר מוטי זעירא אשר ספרו אודות מלץ יצא לאחרונה לאור. לחברים נשלחה הזמנה במייל. נודה לכם אם תפיצו אותה בין חברים ובני משפחה. כל עזרה להרמת האירוע תתקבל בשמחה. ניתן לפנות לאוולין הנסן, לציפי לסקי ולאמי גרדי.

השנה אנו חוגגים 90 שנה לעלייתנו לקרקע, התנועה הקיבוצית חגגה כבר 100 שנות קיומה. מטבע הדברים ברגעי חג מציינים את כל הטוב והיפה ומעלים על נס את החידושים, מציינים את פורצי הדרך בנקודות השונות של חיינו. כבר בשנות העשרים של המאה הקודמת, 1925, כשקולות הברוד, הפטיש והטוריה השתלבו בשירה ובריקודי ההורה, האמונה באדם החדש סחפה והלהיטה לבבות, נשמע קולו הצלול של חברנו דוד מלץ והוא טורד. וממרחק השנים הולך קולו ומתעצם.

"... נראה שיטת חינוכנו מהי, ומה פעולתה על חיי הילד. החינוך המשותף, בחיינו בכלל, מחוייב המציאות הוא, ומתוכה, מתוך מציאות זו הוא נובע ויונק את חיותו. [...] החינוך המשותף מתכוון להכשיר את הילדים ליסוד חיינו - לחנכם לחיי היצירה המשותפת. [...] החינוך המשותף מחוייב ויכול לטפח את רגש האחריות הכללית וההדדית, את הכושר הנפשי לחיי חברה ועבודה משותפת. חיובו של חינוכנו הוא במסירת האוצר הכי יקר הגנוז בעמקי חיינו לדור הבא, מסירות הרצון ושאיפת הנפש לחתור ולחשוף אור עליון - אור הטוב. אולם יסוד שלילי יש בו בחינוך שלנו, [...] חינוך זה שולל מהילד את הקשר המהותי היחידי האפשרי אצלנו, המאחד את האדם באופן ישר את דופק העולם. הוא שולל מהילד את הסביבה היחידה אצלנו, שיש בה מיסוד השורש - סביבת המשפחה. כי הנה, רקמת חיים זו, אשר ילדינו נתונים בה, חסרת שורש היא. השולט והמכריע בה, הוא היסוד החברתי. [...] וכל ה"חידושים", האסיפות, התורנויות וסידור העבודה שלהם, כל חיי ה"קהליה" של הילדים, לא ימלאו את החלל הזה אשר בנפשם. ומי יודע אם לא יבוא יום כאשר הילד יהיה לעלם ויתעורר בו דופק החיים, ואז בקשות עליו יומו ובהתעטף עליו נפשו, לא יהיה מוכן לוותר על כל ה"חברתיות" הזו וה"עצמיות" הזו, אשר מפטמים אותו בהן, בעד זכרון-אור אחד וחיוך אם חס ומלטף - -

"... הרבה דברים נאמרו בקשר עם הדרישה של אחדים מההורים לקחת את ילדיהם ללינת לילה הביתה. נאמרו דברים אשר קשה לאוזן לשמעם: "אנו חייבים לתת לילדינו חינוך שלם, והשפעת ההורים מזיקה". "אין להתחשב עם הנאתם העצמית של ההורים". "אנו צריכים לחנך את ילדינו לא בתוכנו, כדי שיהיו ראויים לחיים טובים וכו'". כאילו הילד מכונה הוא עם גלגלים וקפיצים אשר אפשר לכווננם ולסדרם לחיים "שלמים וטובים". לא, חברים! הילד הוא צמח אורגני המתפתח וחי רק בתוך קרקע גידולו, בה הוא מכה את שרשיו וממנה הוא יונק את לשדו - [...] חינוך שלם מהו? וחיים טובים מה הם? איפה טוב בלי רע ואיפה הרע אשר לא יהיה הטוב בצידו ומה היא המידה ואיפה הגבול? [...] ומה גדולה היא העקמומיות שבלב; אם אחת טוענת: "אין אני רוצה שילדי יהיה אגואיסט כמוני, ואין אני רוצה שיהיה תחת השפעתני".

האמנם עד כאן הגיעו הדברים? האמנם אינה מרגישה אם זו, כי זכרון של חינוך-אם עשוי לעורר בלב אדם יותר רחמים ואהבה מאשר כל מיני שיטות של חינוך? - והאם באמת די באמתלא זו או אחרת, בקושי טכני זה או אחד לגזול מהאם ומילדה את רגע הרדמם יחד מתוך פטפט של שלוה וחינוך של רחמים? ויהא אפילו, שלא תמיד פנוייה האם לילדה [...] וגם עלולה להגיע לידי כעס כשהוא מטרידה ביותר, אבל כל אלה עצם החיים בהם. [...] באלה פרפורי החיים ולא בנוסחת השירה הקבועה אשר בפי המטפלת או בדברי ההוכחה אשר בפי המורה. ואל לנו לחסום את מעיין החיים, או אולי אבדה מאתנו כל הרגשה ישרה ואין אנו חשים, שהננו מנתקים אחד אחד את החוטים הבלתי נראים, הנמשכים מלב האדם ללב העולם? - - - הרחקת הילדים מתוך אהלנו קשה היא ואת תוצאותיה מי ישורון. ומי יודע, אם לא הוא אשר יפתח לנו את מקורות אדמתנו ויגלה לנו את השביל למעיינותיה הנסתרים.

(מתוך: "מסביב לעיקר", תרפ"ה)

לכל הבנים/ת
 בשנת השירות ובצבא ולהוריהם
! 2f 111e
 העבירו אלינו לכל-בו תאריכי גיוס,
 שחרור, ימי הולדת ושנת שירות,
 ואנחנו נדאג לחבילות כיף עבורכם!
 ויקי

הצגת המחזה

סיפורת

בשביס זינגר, יצחק	יארמה וקיילה
ג'וד דורו	ניחוח יסמין
גורן רן	ורטיגו
פרספילד סטיבן	להרוג את רומל
דניאל סילבה	העריק
דנקר קאופמן, עירית	מול שמים ריקים
לנדאו אורנה	בזה הבית
לנצמן קלוד	הארנב מפטגוניה
סמי מיכאל	מעוף הברבורים
צדיק גיא	נמלים הולכות בטור
רוברטס נורה	הרדיפה אחרי האש

עיון

אבידר אלי	התהום, מה באמת מפריד בינינו לבין העולם הערבי?
גולני מוטי	הנציב האחרון, הגנרל סר אלן גורדון קאנינגהם 1945-1948
אריאלי דן	לא רציונלי אבל לא נורא
פרופ' רולידר עמוס	הורות ללא רגשות אשם

קריאה נעימה

יום יבוא

מילים: דן אלמגור
שיר סיום

יום יבוא במהרה
פעמון החרות דרור יקרא
ושחורים ולבנים יתכנסו מסביבו
יום יבוא, יום יבוא, יום יבוא.

יום יבוא, יום של אור
יום של חג לאדם השחור.
יחייך אז האל ממרומי מושבו.
הוא יבוא, הוא יבוא, הוא יבוא!

הוא קרב, זה היום
ועם בוקר נקום ופתאום
גם אנחנו פתאום בני אדם ככולם
אז נדע
הוא כבר בא, הוא כבר בא, הוא כבר בא!

יום יבוא, יום יבוא
זאת ידע כל אחד בלבבו.
אם נמות כמשה על פסגת הר נבו
לא נשכח, הוא מוכרח
הוא יבוא!

יום יבוא, יום יבוא
במהרה, בקרוב הוא יבוא
זאת ידע כל אדם
בעמקי לבבו
יום יבוא, יום יבוא, הוא יבוא!

יום יבוא, יום יבוא
הוא קרב והולך בנתיבו
לא יושפל שום אדם
על גזעו וצבעו
יום יבוא, יום יבוא, הוא יבוא.

הוא יבוא, זה היום
כך אראינו ואין זה חלום
אם נמות כמשה על פסגת הר נבו
לא נשכח, הוא מוכרח
הוא יבוא!

"עוד לא אבדה המסורת"

מופע סיום י"ב